

slaaede Grundkredsinddeling indgaar de paagældende Distrikter paa naturlig Maade i 3die og 4de Grundkreds.

Orlogsværftet og Citadellet Frederikshavn har siden Loven af 17. Marts 1856 været undtaget fra Bygningslovens Gyldighedsomraade. Ved Loven af 1871 fandtes det rimeligt indtil videre at bibeholde denne Ordning; Loven skulde dog ved kongelig Anordning kunne udvides til at omfatte de nævnte Omraader. En saadan Udvidelse maa formentlig nu siges at være naturlig, ikke blot for Kastellet men ogsaa for Orlogsværftets Vedkommende, uanset dette sidstes mere afsondrede Beliggenhed. Dels er militære Etablissementer ikke som saadanne undtagne fra Lovens Forskrifter; dels er Orlogsværftet under en Omdannelse, jfr. Lov Nr. 89 af 29. Marts 1924, der maa gøre det naturligt at opheve dets bygningsretlige Særstilling, saaledes som det da ogsaa allerede ved Kommunalbestyrelsens Forslag af 1915 var Tanken.

Man maa finde det stemmende med Forholdets Natur, at det under Københavns Havn hørende Omraade for saa vidt kommer til at indtage en Særstilling, som dette Omraade, uanset om det maatte komme til at strække sig ind i tilgrænsende Kommuner, i bygningsretlig Henseende betragtes som en Enhed og derfor som Helhed henlægges under Københavns Byggelov.

ad § 2.

At give en fuldt adækvat og samtidig for Lovens Formaal tilstrækkelig omfattende Definition af Begrebet Bygning støder paa betydelige Vanskeligheder. Man har derfor valgt, næst at henholde sig til det almindelige sproglige Begreb af Bebyggelse, ved Siden heraf at fremhæve visse transportable Konstruktioner, som efter deres Udnyttelse skønnes at burde sidestilles med almindelig Bebyggelse, og som i øvrigt allerede nu for en Del i Henhold til Bygningskommissionens Praksis har været behandlet som Bygninger. Naar der endvidere — væsentlig i Lighed med Lovforslag 1915 § 91 — nævnes andre Konstruktioner, saasom Tank- og Beholderanlæg, Kran- eller Tunnelanlæg, Tribuner o. lign., bemærkes hertil, at disse vel ikke i Almindelighed kan sidestilles med Bygninger til Ophold for Mennesker, men dog baade i konstruktiv og anden Henseende kan frembyde saadanne Lighedspunkter med disse, at det efter Omstændighederne maa anses for paakrævet i større eller mindre Omfang at henføre dem under Lovens Forskrifter.

Som det fremgaar af ovenstaaende, er det ikke muligt paa Forhaand nøje at afgrænse Lovens saglige Omraade. Da de i saa Henseende eventuelt opstaaende Tvivlsspørgsmaal dels kræver en hurtig Afgørelse, dels er af særegen teknisk Natur, har man fundet det rimeligt at forbeholde Administrationen den endelige Afgørelse i saa Henseende. Da en lignende Bestemmelse findes i en Række af Lovens andre Paragraffer — jfr. saaledes § 27, Stk. 6; § 42, Stk. 5; § 43, Stk. 5; § 48, Stk. 8; § 49, Stk. 4; § 50, Stk. 8; § 51, Stk. 3; § 60, Stk. 5 — kan det paa dette Sted i al Almindelighed bemærkes, at naar man har fundet det forsvarligt at forbeholde Administrationen Afgørelsen af disse Spørgsmaal, skyldes det, at en rationel Afgørelse i Følge Sagens Natur langt mindre maa træffes efter juridiske Synspunkter end efter et Skøn over Forholdets Natur i Forbindelse med en teknisk-saglig Specialindsigt.

ad § 3.

Bestemmelsernes reelle Indhold svarer ganske til de nugældende Regler, jfr. Lov 1889 § 2. Tilbagevirkende Kraft er tillagt Bestemmelser i § 4, Stk. 1; § 15, Stk. 2; § 16, Stk. 2; § 20, Stk. 3; § 24, Stk. 2 og 3; § 26, Stk. 2; § 45, Stk. 2; § 46; § 48, Stk. 2 og 7; § 59, Stk. 4. Bestemmelserne om Regulering og Kondemnering (Afsnit III, Kap. 4) har vel Tilknytning til den bestaaende Bebyggelse, men er i øvrigt af særegen Art; om en egentlig tilbagevirkende Kraft af Lovens Forskrifter er der ikke her Tale.